

VIHARBAN.

*Felleghegedün a vihar
Villámvonóval hegedül.
A roppant hangszer megvonaglik,
A föld remegve éjbe feketül.*

*Az élet megdermed, kihal.
Üres szíveken dobol a halál.
S mikor fölzeng a szörnyű dal,
A végtélel harsonája száll.*

*Szívig hasítva lép le rólam
Mindent, mit ember-gőg jelent
S egy perc alatt a dörgő szólam
Megérteti a végtelent.*

Réz Gyula.

TAVASSZAL.

*Nekem a tavasz nem vérbizsergés,
Nem csókok életindította,
De a lét értelméig ágaskodó sejtés,
Mely a valót csodáig csigázza.*

*Tavasszal Isten műhelyében
Inaskodom serényen, áhitattal.
A föld olyan, mint egykor az Éden,
De Éva nem tüzel bűjtő szavakkal.*

*Tavasszal csók, kenyér rontása
Nem jog én rajtam semmikép.
Az elmúlás zörgő csontváza
Nem zúg fülembé bűnbánó ígét.*

*Tavasszal én nagy bátran ámulok,
Szemem szemérem nem igázza.
Nem leskel rám szásrétű bűnhurok
S megfürdöm tiszta, szűzi lázba.*

Réz Gyula.